

מעשה הגירושין או החליצה.

אין אומרים נعنيש את העד הזוםם באותו העונש שזומו לעשות לאדם זה, ויעשה זה, העד הזוםם, **בן גירושה או בן חלווצה, תחתיו.**

זההינו, אין אומרים שמעתה יהיה העד הזוםם פסול לכהונה,⁽³⁾ כמו שפסול לכהונה **בן גירושה או בן חלווצה.**⁽⁴⁾

ולאחר מכך התעבורה אמרו חלווצה מאביו הכהן.⁽²⁾ וכיון שנישאה לכהן כשהיא חלווצה, הרי הבן הזה, שנולד מהנישואין האלו, פסול לכהונה מדרבנן.

ולאחר מכך, הוזמו העדים הללו, לפי שבאו עדים אחרים, והודיעו שבאותו היום שמעידים עליו העדים הראשונים שראו את הגירושין או את החליצה של amo, הם היו עמהם במקומות אחרים, ולא יכלו לראות את

פסול.

וכל זה הוא על פי שיטת רשיי [בהערה דלהלן], שה גבי עד ישראלי לא היה כל הוה אמינו לפוסלו לכהונה, ומכל מקום, היה העד היישראלי לוקה, והעד השני, הכהן, היה נפסק לכהונה. והוא משמע לנו מメントו שגם העד הכהן אינו נפסק לכהונה אלא לוקה. כי לולי הלימוד בדברי הכתוב "לו" ולא לזרעו, היה מקום לומר שהעד היישראלי לוקה, והעד הכהן נפסק. והוא משמע לנו קרא, שעל אף שגם את העד היישראלי יכולן להעניש במלקوت, וייחשבו המלקות עונש מצד "כאשר זም" זולא מצד "לא תענה ברעך עד שקר"], ככל זאת הכהן אינו נפסק!

4. רשיי פירש, שהידוש המשנה הוא רק بعد זוםם כהן, שאינו נפסק מכהונתו, אך بعد זוםם ישראל, אין מקום להענישו בפסק חללות כלל, שהרי לא הוזהרו הכהנות מלhinsha לפסול הכהונה, ואם כן, גם אם היה דין כחלל, הוא לא יאסר לישא כהנת.

אך הריטב"א כתוב, שאף بعد זוםם ישראל יש נפקא מינה, בכך שהוא לא עונש להיות כח�ל שייהי פסול בביתו אשה לכהונה. וכן כתוב המאירי שיש נפקא מינה גם بعد ישראל, שאם נחשיב אותו כחלל, תהיה בתו פסולה לכהונה.

ובשיטת רשיי ביאר הצל"ח, שלא יתכן

שקר, וכסבירות הרע"א. ועיין בחידושי רבינו שמואל סק"ה שהאריך מאד בביור העניין. ועיין עוד בר"ן ובעורך לנר.

2. כך מתברר מפירוש רשיי. ואילו המאירי פירש, שמעידין על כך שאביו הכהן, אמר להם "בני הוא מגירושה וחלווצה". ונאמן האב לפosal את בנו לכהונה מדין "יכיר", כשם שהאב נאמן על בנו לפוסלו באומרו שהוא מזר. והוctrco הראותים להעמיד באופנים הללו, ולא באופן שמעידים עליו שהוא ידוע להם כמי שמוחזק בפסקות מהמקום שהוא בא ממש, כי אי אפשר להזים עדות שכזאת, אלא רק להכחישה. לפי שאין הזמה אפשרית אלא כשבאים העדים הזרומים ואומרים שביהם פלוני רוא את דבר העדות במקומות פלוני, אז יכולם עדים אחרים לבוא ולהזיםם, ולומר: באותו יום, היותם עמנו במקומות אחרים, ולא יכולתם לראות את הנעשה במקומות שהעדותם עליו.

3. הריטב"א ביאר, שנקט לשון יחיד, כלשון הכתוב "ουשיתם לו", אבל מדובר באופן שהזומו שנייהם, כי אין העדים נעשים זומיים עד שיזומו כולם.

ובగבורות Ari כתוב, שיתכן הדבר כאשר עד אחד היה כהן והשני ישראל, והזומו שנייהם, ומהחדש המשנה שאף העד הכהן אינו עונש